

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

‘Ασφαλώς τότε θα γνωρίζετε το γιού του ;
 — Τίνος ;
 — Του δουκός ντ’ ‘Αλβας.
 — Το γιού του ;... ‘Α, ναι... το μικρό μαρκήσιο ντε Βορζιά... Ναί νομίζω πώς τον είδα κάπως...
 — ‘Ω τι άξιαγάπητο παιδί...
 — Ναι, ναι...
 — Αυτό το «ναι» όμως το λέτε πολύ ψυχρά, παρατήρησε ο δόν ‘Ερμάνδος.
 — Μά πώς θέλετε να το πω... Για ένα παιδί της ηλικίας του δε μπορεί να μιλήσει κανείς με περισσότερον ένθουσιασμό... Στην ηλικία του όλα τα παιδιά είνε άξιαγάπητα...
 — Μά δε σάς μιλω για τη μορφή του... Σάς μιλω για το πνεύμα του, για την κρίση του...
 ‘Ο δούξ ντ’ ‘Αλβας δε μπόρεσε να κρατηθῆ πιά. Τεντώθηκε στήν πολυθρόνα του κι’ άρχισε να γελάη...
 — Κύριε δούξ... είπε ο συνταγματάρχης σάν προσβεβλημένος... ‘Εχετε την καλοσύνη να μου εξηγήσετε την αιτία των γέλιων σας ;
 ‘Ο δούξ κοίταζε το φίλο του ξαφνιασμένος.
 — Μιλάτε λοιπόν σοβαρά ; τόν ερώτησε.
 — Ποτέ δεν άστειεύομαι όταν πρόκειται περι άνωτέρω μου.
 — ‘Επιτρέψατέ μου τότε, συνταγματάρχη μου, να σάς πω ότι τους κολακεύετε υπερβολικά όταν όμιλείτε περι της κρίσεως και του πνεύματος του μαρκησιού ντ’ ‘Αλβας. Καλά πού δεν τόν αποκαλέσατε μεγαλοφυή ;
 — Γιατί όχι, άφου είνε.
 — ‘Ω Θεέ μου, τι λέετε... ‘Αποκαλείτε μεγαλοφυές ένα μαρό, μόνο και μόνο γιατί είνε γιούς του Διοικητού της Φλάνδρας...
 — Το μαρό αυτό, κύριε, άπάντησε ο δόν ‘Ερμάνδος μη μπορώντας να κρατηθῆ πιά, βγήκε πρό όλίγου από δώ μέσα και μου έκανε τερσατία έντύπωση με την εύθυκρία του και την ευγένειά του...
 ‘Ο δούξ ντ’ ‘Αρχός έμεινε με το στόμα άνοιχτό...
 — Είπατε, ρώτησε σε λίγο, πώς ο μαρκησιός ντε Βορζιάς βγήκε πρό όλίγου από δώ μέσα...
 — Μάλιστα, κύριε δούξ...
 — Τότε, χωρίς άλλο θα τόν έφερε στα χέρια της η παραμάνα του !...
 ‘Ο δόν ‘Ερμάνδος σηκώθηκε άπότομα και είπε σοβαρά :
 — Γιατί με ειρωνεύεσθε, κύριε Δούξ ;
 — Σταθήτε συνταγματάρχη μου... Δεν υπάρχει κανένας λόγος για να παραξηγούμεθα... ‘Εγω δεν ξερω παρά ένα μονάχα παιδί του δουκός ντ’ ‘Αλβας—ένα νήπιον τριών ετών, το πολύ πολύ τεσσαράων.
 — Είστε βέβαιος γι’ αυτό πού λέτε ; ... έτραύλισε ο δόν ‘Ερμάνδος ο όποιος άκούγοντάς του, ελεγε γίνει κατάχλωμος.
 — Βεβαίωτατος, φίλε μου...
 — Τότε μ’ εξηπάτησαν, με κοροϊδίασαν... Πάει εξευτελιστικά, καταστρόφηκα !... Μά ποιός ήταν αυτός ο άθλιος πού μου έπαιξε αυτή την κωμωδία ;... Και έπειτα η διαταγή είνε αδύνατο να ήταν πλαστή.
 Καιλέγοντας αυτά ο δόν ‘Ερμάνδος πού τα δάχτυλά του έτρεμαν σά φύλλα στον άνεμο, έβγαλε από τη ζώνη του τις δυό περγαμινές.
 — Δούξ, είπε καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια, ο γραφικός χαρακτήρη του διοικητού, ύποθέτω, σάς είνε γνωστός. Πάρτε αυτά τα δυό έγγραφα και κοιτάξτε να μου πητε άν είνε πλαστά...
 ‘Ο δούξ ντ’ ‘Αρχός ξεδίπλωσε τη μιá περγαμινή, σ’ αυτήν όπου ο δούξ ντ’ ‘Αλβας διάτασσε τόν δόν ‘Ερμάνδο να ύπακουή στο γιού του όπως σ’ αυτόν τόν ίδιο.
 ‘Εξέτασε προσεχτικά τó γραφικό χαρακτήρη και την ύπογραφή και κατόπιν είπε στον δόν ‘Ερμάνδο :
 — Μάλιστα, καταλαβαίνω τώρα πώς εξαπατηθήκατε... Πρόκειται περι πλαστογραφίας πού έγινε με πολλή τέχνη.
 — ‘Αχ ! Θεέ μου ! φώναξε ο συνταγματάρχης.
 Και χωρίς να μπορεί να προσθέση τίποτ’ άλλο, πελιδνός, τρέμοντας σύγχωριος έδωκε στο δούκα ντ’ ‘Αρχός και τη δευτέρα περγαμινή.
 Μόλις την εδιάβασε ο δούξ έβγαλε ένα επιφώνημα τρόμου.
 — Σάς άρπαξαν λοιπόν τόν κόμητα της Θούνης ; εφώναξε. ‘Εκτελέσατε λοιπόν την πλαστή αυτή διαταγή ;
 — Ναι !
 — Φτωχέ μου φίλε !... Μά μην κάθεστε έτσι άναποφάσιτος !... ‘Ελάτε, άς τρέξουμε... ‘Ισως δεν είνε ακόμα άργά για να προφτά-

σουμε τόν κόμητα της Θούνης !... Γρήγορα ! Γρήγορα, γιατί άλλωώς κινδυνεύει η κεφαλή σας...
 — ‘Αχ ! εθρήνησε ο δόν ‘Ερμάνδος, άν έπρόκειτο μόνο για το κεφάλι μου, το πράγμα δεν θα ήταν και τόσο σπουδαίο... Πρόκειται όμως για την τιμή μου...
 Και κλαίγοντα ; άκολούθησε το δούκα πρὸς τὴν έξοδο του μαγάρου...
 ‘Εντομεταξύ οί τρεις ψευτοαπεσταλμένοι του δουκός ντ’ ‘Αλβας, μόλις έβγήκαν από το μάγαρο του Διοικητού, κέντησαν τ’ άλογά τους και σε πέντε λεπτά είχαν φτάσει στη μεγάλη πλατεία.
 ‘Εκει στάθηκαν για λίγο. Μπροστά τους όρθωνότανε τεράστιος ο πύργος της φυλακής σκεπασμένος από χιόνι. Δυό φώτα έλαμπαν τὸ ένα στην κορυφή του και τὸ άλλο στη βάση του. Τὸ άπόνω φῶς ήταν τὸ φανάρι του σκοπου πού έπρεπε να δώση τὸ σύνθημα του συναγερμού σε περίπτωση όχλαγωγίας, πυρκαϊάς η δραπετεύσεως, τὸ δε κάτω ήταν η φωτιά γύρω από την όποιία ζεσταίνοντουσαν δεκα η δώδεκα στρατιώται της φρουράς.
 Οί τρεις ψευτοαπεσταλμένοι στάθηκαν σε άρκετή άπόσταση από τους στρατιώτες. ‘Αντάλλαξαν σιγά σιγά μερικες λέξεις και έπειτα ο ένας άπ’ αυτούς, ο ψηλότερος, κατέβηκε από τὸ άλογο του έτρεξε σ’ ένα γειτονικό δρόμο και σε λίγο ξαναγύρισε φέρνοντας ένα τέταρτο άλογο τὸ όποιο έμιασεύθησε στους συντρόφους του.
 ‘Επειτα τράβηξε πρὸς τούς στρατιώτες. Οί τρεις συντρόφοι θα σκέφτηκαν χωρίς άλλο ότι η νεανική μορφή πού μαρκησιού δε Βορζιά έπρεπε να μείνη αυτή τη φερά στο σκοτάδι.
 ‘Ανταλλάχθηκαν μερικες κουβεντες μεταξύ του ευπατριδου αυτού και τών στρατιωτών. ‘Επειτα ένας λοχίας σηκώθηκε και τόν οδηγησε μέσα στη σκοπία, όπου τόν έπαρουσίασε σ’ ένα αξιωματικό. Τότε ο ύψηλός ευπατριδης του έδειξε τη διαταγή του δόν ‘Ερμάνδου. ‘Η διαταγή ήταν έν τάξει, τὸ κείμενό της ήταν έντελὸς καθαρό η διάτασσε τόν διοικητή της φυλακής να παραδώση χωρίς καμμία άναβολή τόν κόμητα της Θούνης στον κομησιτή του έγγραφου. Παρά την έκκληση πού έννοιωσε βλέποντας αυτή τη διαταγή ο αξιωματικός, άναγκάστηκε να ύπακουή.
 ‘Εφώναξεν ένα ύποδεσμοφύλακα και διάταξε να του φέρη τόν κατάδικο.
 Μετά ένα τέταρτο έμεινε μέσα στην αίθουσα ο κόμης Γοδεφρίδος της Θούνης. ‘Ο αξιωματικός του άνήγγειλε ότι η εκτέλεσις του ελεγε άναβληθῆ και ότι θα τόν έδηγούσαν στις Βρυξέλλες όπου ο δούξ ντ’ ‘Αλβας θα τόν εξέταζε ο ίδιος.
 ‘Ο κόμης της Θούνης ήταν πολύ ήσυχος. ‘Υποκλίθηκε χωρίς ν’ άπαντήση. Δεν καταδέχτηκε μάλιστα ούτε να κοιτάξη τὸ πρόσωπο στο τὸ όποιο έμελλαν να τόν παραδώσουν. ‘Ωστόσο, όταν έβγηκε από τη φυλακή ξαφνιασθηκε βλέποντας ότι μονάχα τρεις άνδρωποι έμελλαν να τόν οδηγήσουν στις Βρυξέλλες.
 — Μην πολυχαιρέσθε, κόμη, τὸυ είπε τότε ένας άπ’ αυτούς σε τόνο τραχύ. ‘Εξω άπ’ την πόλη μās περιμένει μεγάλη φρουρά. ‘Ωστε σάς συμβουλεύω ν’ αφήσετε τις κακες προθέσεις σας κατά μέρος.
 — ‘Ω βεβαιωθείτε, κύριε, άπάντησε με άπλότητα ο κόμης ότι δεν έχω καμμία πρόθεση να δραπετεύσω.
 — Και η κάνετε πολύ καλά, γιατί στο πρώτο κίνημα πού θα κάνετε θα σάς πετάξω τα μυαλά στον άερα.
 ‘Ο κόμης Γοδεφρίδος ύψωσε τούς ώμους του και καβάλλησε τὸ άλογο του. Οί δυό άκόλουθοι του μαρκησιού δε Βορζιά έποποθετήθησαν δεξιά του κι’ άριστερά του, ένῶ ο ίδιος ο νεαρός μαρκησιός άκολούθησε από πίσω.
 Και οί τρεις κρατούσαν τα πιστόλια τους.
 Σε λίγο οί τέσσερες ίππες είχαν άπομακρυνθῆ από την φυλακή. ‘Οταν έπέρασαν τη μεγάλη πλατεία άρχισαν να τρέχουν καλπάζοντας.
 Κανείς του δεν έμιλούσε. Τέλος εφώνησαν τα τείχη της πόλεως και η μεγαλη πύλη πού άνοιξε πρὸς τόν δρόμο των Βρυξελών.
 (‘Ακολουθεῖ)

‘Ο Γουλιέλμος επήλθσε στο άλογο του και άρχισε να καλπάζη

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ, ΟΠΛΙΣΘΗΤΕ, ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ !
 ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ !
 Ο Μ Π Α Λ Δ Ο Ο
 (Τὸ νέο μας μυθιστόρημα)
 Θά σάς καταπλήξη, θά σάς τρομάξη, θά σάς φέρη φρικιάσεις, θά σάς γοητεύση, θά σάς θυμίση τὸν περίφημο
 «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ»